

Ordføreren for Forslagsstillerne (Haffner): Naar mine ærede Medforslagsstillere i Forening med mig have tilladt sig at indbringe Forslag til en Adresse til Hans Majestæt Kongen, er det et Skridt, vi ikke have foretaget uden en vis Betænkelse, idet vi fuldt vel vide, at det, som Landstinget betragter som sin Hovedopgave, er den rolige og saglige Behandling af de foreliggende Lovforslag, medens det kun tvungent tager fat paa Forslag, der, om jeg saa maa sige, ere mere storpolitiske. Der kan imidlertid være Forhold, som ere saaledes, at Pligten byder at udtale sig, og naar saadanne Forhold ere tilstede, ere vi overbeviste om, at Landstinget med Freidighed og med Overbevisningens Styrke vil udtale sin Anskuelse. Saadanne Forhold foreligge efter vor Overbevisning nu ligesom i 1873, og forholdt Landstinget sig nu taust, vilde en saadan Taushed let kunne blive udlagt paa en urigtig Maade, idet man kunde tage Anledning til at tro, at enten delte Landstinget de Anskuelser, som ere udtalte i det andet Thing, eller ogsaa fandt Landstinget ingen Anledning til at imødegaa dem. Vi ere fuldt overbeviste om, at det høie Thing deler denne vor Opfattelse af den foreliggende politiske Tilstand, og at det er den virkelige Aarsag til Indbringelsen af Adressen. Vi ere selvfølgelig ingenlunde blinde for, hvor lidet tilfredsstillende Tilstanden her i Landet for Tiden er og har været det i en lang Række af Aar. Der er et stort Flertal af Reformer til stor Gavn for Samfundet og af den største Betydning for Landets uafhængige Bestaaen, som det forgjæves er forsøgt at faae gennemførte og i vort Forslag til en Adresse til Hans Majestæt Kongen have vi fremstillet talende Exempler paa denne Rigsdagsamlingernes Guldhed, navnlig i de sidste 3 Aar. Vi maa selvfølgelig samstemme i Beklagelsen af denne Tingenes Tilstand og i Ønsket om en Forandring til det Bedre, men naar man saa spørger om: „hvori ligger Aarsagen til denne Tilstand, og hvorledes skulle Midlerne til at opnaa en bedre findes?“, saa tror jeg, at det vil vise sig, at Anskuelserne dele sig ganske betydelig. Det er, saavidt vi kunne skjønne, for dette Thing i høi Grad tilfredsstillende ved Betragtningen af Forholdene, at man ikke fra noget Sted har ment at kunne eller burde lægge Ansvar for Tingenes mindre heldige Gang over paa dette Thing. Det er med Tilfredsstillelse, at vi konstatere denne Kjendsgjerning. Derimod har man i den af Folkethinget vedtagne Adresse udtalt den Anskuelse, at det skulde være Hans Majestæt Kongens Ministerium, hvem An-

svaret for Stagnationen i Lovgivningen paa-hviler. Men i denne Betragtning kunne vi ikke være enige, og vi forudsætte, at det høie Thing vil slutte sig til denne vor Anskuelse, hvis Rigtighed foreliggende Kjendsgjerninger formentlig utvivlsomt og klart godtgjøre. Det maa i Virkeligheden erkjendes, at Ministeriet ingenlunde har undladt at yde sin betydningsfulde Andel i Lovgivningens Gjerning, og at det har viist sig redebon til at yde sin Medvirkning til Fremme af Samfundsansliggender i enhver Retning. Vi skulle i saa Henseende henvise til saadanne Forslag som Forslagene angaaende Handelsstiftes Sædygtighed og Udrustning samt om Underfølgelse af Ulykkestilfælde paa Søen, Lovforslaget om Tilsyn med Salg af Levnetsmidler, om Tillæg til Lyndeloven — hvilket jo jo navnlig tilligter at træffe Foranstaltninger, som kunne bevare danske Kvinder imod at indtage den sørgelige Tilstand i Udlandet, som et ikke ringe Antal i de senere Aar har gjort — Forslaget om en Revision af Toldloven, Fiskeriloven, Lovforslagene om et Frilagers Indretning i Kjøbenhavn, om Udvidelse af Kjøbenhavns Banegaard m. m., Byggeloven for Kjøbenhavn, Forslaget om Bygninger for den polytekniske Lærestiftelse, for det mineralogiske Museum og det plantefysiologiske Laboratorium, Forslagene om Oprettelsen af en Anstalt for Sindssyge for Børn og om Bidrag til en Anstalt for Landsbørn og endelig det vigtige Lovforslag om overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme. Regjeringens varme Interesse for Landets Frihed og Selvstændighed, for dets aandelige og materielle Udvikling og for de ubemidlede Samfundsklassers Vel har i alle disse Lovforslag lagt sig tydelig for Dagen, og naar der ikke er fremkommet endnu flere Lovforslag, finder dette sin naturlige Forklaring i den Behandling, som de allerede fremlagte Lovforslag have fundet i det andet Thing. Naar man som Grund til den Mangel paa Behandling, som er bleven Regjeringens Forslag til Del i det andet Thing, har henvist til den Kjendsgjerning, at det formentlig skulde have viist sig umuligt at enes med Regjeringen om noget Lovforslag, kunne vi virkelig ikke se, med hvilken Føie denne Paastand er fremsat. Erfaringen har jo dog viist, at det er lykkedes netop med denne Regjering at faae vedtaget ikke saa faae Love af meget stor Betydning, og vi skulle i saa Henseende henvise til følgende Love: Den nordiske Bærellov, Loven om Søværnets Ordning, Tillaget til Hærloven, Loven om Varemærker, Loven om Spare- og Laanekasser, Loven om Kreditforeninger for mindre Landeieendomsbesiddere, Loven om gift